

**MOLT MÉS
QUE UN
ARBRE**

Aquella nit la Valentina, quan va veure arribar els seus amics, va arronsar el nas.

-Però quina pudor feu avui!

En PlayMe va intentar ensumar-se, donant voltes sobre si mateix.

-Hi ha molta contaminació a la ciutat!- va explicar en Gènius- I els fums dels cotxes se'ns fiquen a la roba i la pell.

En bip va començar a fer sorollets mentre es gratava la closca metàl·lica:

-Bitttbipbip!!

-En Bit té raó!.- va exclamar la Valentina, arrencant a volar cap a unes prestatgeries de botànica.- Us enrecordeu quan em vaig deixar oblidat aquell llibre sobre el monstre de les neus i es va formar aquella tempesta gelada?

-Potser podem fer que els llibres de botànica ens facin d'ambientadors! Quina idea tant genial!! -va dir en Gènius.

Tots van començar a obrir llibres d'arbres i, en un tres i no res, l'aire olorava a boscos.

-Ummmm. Això és una altra cosa...- va dir en Gènius, tot respirant ben profundament.- Un moment, però què és això?

Al bell mig de la biblioteca, havia aparegut un enorme arbre. En Gènius es va apropar i va agafar el llibre d'on havien sorgit les arrels.

-Mireu! És un llibre sobre arbres màgics!

La Valentina va volar per sobre i va observar una de les fulles.

-Oh! Quina sort hem tingut. És un teix mil·lenari.

-Mil·lenari? Vols dir que té milers d'anys?.-
va exclamar en Gènius.

-Sí! Hi ha arbres gairebé immortals! PlayMe,
però què fas?

En PlayMe havia agafat un munt de fruits vermells que penjaven de les branques del teix i se'ls estava empassant amb gana.

-Jo també en vull!- va fer en Gènius, tot apropant-se a l'arbre.- Tinc gana i...!!

Pumba!! La Valentina l'havia abatut sobre el terra.

-Però què fas?

-Gènius! Els teixos són tòxics per als humans! Si t'empasses la seva sàvia, pots morir!

-Carai.- va fer en Gènius.- Aquests arbres estan plens de sorpreses!

-Bipbipttbipipbbip. -en Bit havia accedit a la seva enorme base de dades interna i els explicava que els teixos eren gairebé immortals i que els antics creien que estaven connectats amb d'altres mons, mons subterranis.

Mentre parlava, en Gènius ja havia grimpat sobre el tronc i els saludava des de la copa. De sobte, havia desaparegut. En PlayMe va començar a bordar.

Oh!- va exclamar la Valentina, portant-se la mà al cor.- La màgia ha funcionat! El teix se l'ha emportat a un altre món!

A la nena li queien ja llàgrimes per la cara quan van sentir un crit com d'ultratumba.

-Nois!

-Gènius?- va fer la Valentina, alçant els ulls i somrient de nou.

La mà del seu amic els saludava des de les branques.

-Eh, nois! He caigut per un forat. Però no creureu que he vist quan era a dintre! Veniu!

Entre la Valentina i el PlayMe van ajudar al Bit a pujar pel l'enorme tronc de l'arbre i tots tres es van deixar caure pel forat que s'havia empassat el seu amic. Quan eren a dins amb en Gènius, van mirar cap a munt...

-Oooooohhhh!- va fer la Valentina.

-Bbbbbbbbbbitttttt!- va fer en Bit.

A sobre d'ells, el cel del món real. A la Valentina se li van omplir els ulls de llàgrimes. Aquest cop, de felicitat.

-És el teu món, Gènius! Per fi he aconseguit veure'l!

-Com saps que aquest cel és del meu món i no d'un altre món desconegut per tots nosaltres?

La Valentina va ensumar l'aire.

-Perquè fa pudor de contaminació!

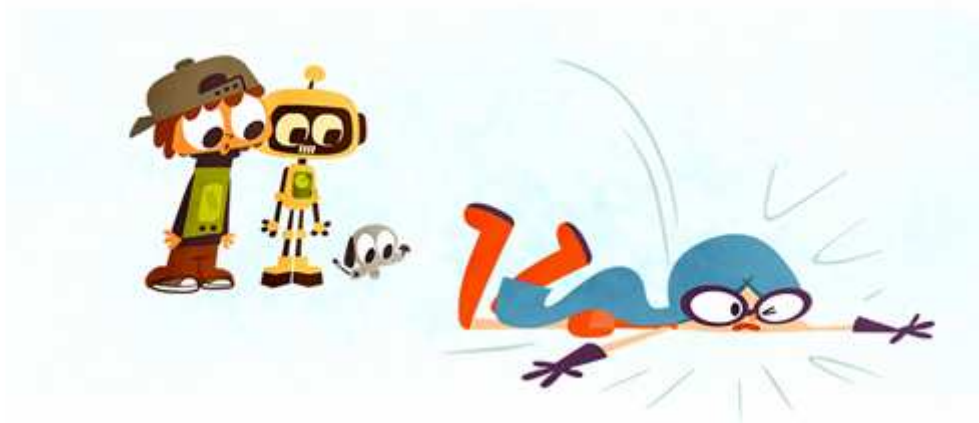
Tots van riure i la nena va provar de volar cap a dalt però no ho va aconseguir.

-Ummm... sembla que al teu món els meus superpoders no funcionen!- va dir, tota decebuda.

En Gènius va agafar-li la mà.

-Ja trobarem la manera de que algun dia en Bit i tu pogueu visitar-nos.

La Valentina, de sobte, va somriure:

-Igual jo no puc sortir però... podriem fer una altra cosa! Una cosa super!

-Bit?- va preguntar en Bit.

-Hi ha una llegenda americana que diu que l'óssa major, l'óssa menor i tots els animals del firmament van pujar des de la Terra sobre una fletxa disparada amb un arc de teix... I si poguessin enviar fulls dels llibres de botànica per a ambientar una mica la ciutat, com hem fet amb la biblioteca?

-I d'on traiem un arc de teix? - va dir en Gènius.

-Jo sé d'ón. Seguiu-me?

Els quatre amics van grimpar pel forat i van aparèixer de nou a la biblioteca virtual. La Valentina, un cop recuperats els seus superpoders, va volar fins a les prestatgeries d'herois i va agafar un llibre. I, del seu interior, va aparèixer... en Robin Hood!

-Robin!!

-Hola, Valentina! Com van els teus superpoders?- va dir en Robin, amb veu seductora.

-Bé, però anem al gra. Em deixes el teu arc amb fletxes durant aquesta nit?

-El meu arc? Clar, preciosa. Així sé que em tornaràs a cridar...i et tornarè a veure. -En Robin va picar l'ullet.

La Valentina va agafar l'arc i tots van córrer de nou cap al teix, carregant pel camí tot un munt de llibres de botànica que restaven pel terra.

-No sabia que eres tan amiga del Robin Hood... -va dir en Gènius, una mica molest.

-Bah, és un cregut!- va contestar la nena, ficant-se al forat del tronc, i tot punxant un full de llibre amb una de les fletxes del Robin i disparant cap al cel.

-Ho fas molt bé!

-Bah... n'he après una mica llegint Els jocs de la Fam!

I així van passar la nit, disparant amb l'arc de teix. Quan es feia de dia i en Gènius i en PlayMe van tornar a la biblioteca del món real, l'aire era molt més pur. Els fulls dels llibres havien acomplert la seva missió. Mirant per la finestra, es van fixar, per primera vegada, que hi havia un teix al mig de la plaça. Abans hi era? No estava segur però tampoc importava. Va somriure, sabent que aquell teix era molt més que un arbre, era una via que el connectava al món dels seus amics.

FI

Coneix més històries del Gènius i
els seus amics a:

genius.diba.cat